

Γαλήνη Χατζηπασχάλη- Έμιλυ Κολιανδρή: Σημειώσατε Χ

news247.gr/politismos/theatro/galini-chatzipaschali-emily-koliandri-simeiosate-ch.9754256.html

Γεωργία Οικονόμου

Γεωργία Οικονόμου

12 Σεπτεμβρίου 2022 06:55

Μπορεί ήδη να βομβαρδιζόμαστε από δεκάδες φθινοπωρινές πρεμιέρες, μπορεί η Επίδαυρος να έχει από καιρό ρίξει αυλαία, ωστόσο πολλές από τις παραστάσεις της κάνουν στάση στην Αθήνα. Τις τελευταίες ημέρες είχαμε την τύχη να δούμε σχεδόν back to back τις δύο πιο ευφρόσυνες, γεμάτες ουσία παραστάσεις του φετινού καλοκαιριού, γι'αυτό και τις αντιπαραβάλλουμε στα κύρια σημεία τους: τη **“Μήδεια”** του Μποστ από το Εθνικό Θέατρο σε σκηνοθεσία **Γιάννη Καλαβριανού** και την **“Ελένη”** του Ευριπίδη από το ΚΟΒΕ σε σκηνοθεσία **Βασίλη Παπαβασιλείου**.

Δύο παραστάσεις εκ πρώτης άποψης τελείως διαφορετικές, καθώς πρόκειται για μία κλασική τραγωδία και για μία νεοελληνική κωμωδία που ωστόσο λόγω μας θύμισαν τι σημαίνει φρέσκια και ιδιαίτερη ματιά πάνω σε ένα κλασικό κείμενο, μας “δίδαξαν” καλό θέατρο και μας δημιούργησαν ευφρόσυνα συναισθήματα

Εκεί, όμως, που επίσης αξίζει να σταθούμε είναι οι δύο πρωταγωνίστριες των δύο αυτών έργων, η **Γαλήνη Χατζηπασχάλη (Μήδεια)** και η **Έμιλυ Κολιανδρή (Ελένη)** που έκλεψαν τις εντυπώσεις και έλαμψαν με το μπρίο και τη φρεσκάδα τους μέσα σε δύο στην εντέλεια δουλεμένες ομάδες ηθοποιών.

Ας δούμε καταρχάς τις δύο **σκηνοθετικές προσεγγίσεις**.

Η Γαλήνη Χατζηπασχάλη σαν Μήδεια ELINA GIOUNANLI/NOPHOTO.GR

Μία μποστική πνευματώδης βουτιά σε γλωσσικές ατραπούς που σε ξυπνούν από τον λήθαργο

Το να ανεβάσει κάποιος τη **Μήδεια** του Μποστ δεν είναι εύκολο. Έχει καταρχάς να αναμετρηθεί με τη μακραίωνη ιστορία του **θεάτρου Στοά**, του Θανάση Παπαγεωργίου και της Λήδας Πρωτοψάλτη που όχι μόνο την ανέβασαν πρώτοι, αλλά ήταν και αυτοί που την ενέπνευσαν στον κατά κόσμο Μέντη Μποσταντζόγλου.

Ο **Γιάννης Καλαβριανός** καταφέρνει με την ανατρεπτική του ματιά όχι μόνο να σηκώσει αυτό το βάρος, αλλά και να φέρει με απόλυτη επιτυχία εις πέρας τη θεατρική του αποστολή, εμβολιάζοντας το μποστικό κείμενο με γενναίες δόσεις από το σήμερα σήμερα (στη διασκευή αυτή συνεργάστηκε με την Έρι Κύργια). Η Μήδεια, η Αντιγόνη, ένας Ψαράς, ο Ιάσοντας, μια Καλόγρια, ο Οιδίποδας, ο Ευριπίδης και ένας αλλόκοτος Χορός, κατορθώνουν «να επικρίνουν τους επικριτές, να προβληματίσουν τους κριτές και να ελευθερώσουν τους θεατές».

Αποτέλεσμα μία σουρεαλιστική κατασκευή φτιαγμένη από απλά υλικά -καλαίσθητα και εξαιρετικά λειτουργικά τα σκηνικά της **Εύας Μανιδάκη** και τα κοστούμια της **Βάνας Γιαννούλα**- που αντικατοπτρίζει το σπιρτόζικο και παιχνιδιάρικο πνεύμα του δημιουργού της. Ένα πανέξυπνο κείμενο που μοιάζει να αναβλύζει από τα βάθη της ελληνικής

γλώσσας και μία διαχρονική ιδιόλεκτος που σε βυθίζει μονομιάς μέσα της και αν της αφεθείς σε οδηγεί σε γλωσσικές ατραπούς και συνειρμούς που δεν ήξερες πως μπορεί να κάνει το μυαλό σου.

Φωτογραφία από την Ελένη του Ευριπίδη ΚΘΒΕ

Μία λοξή ματιά στο ιλαρόν της τραγωδίας

“Η Ελένη” γράφει ο μεταφραστής, σκηνοθέτης και πανεπιστημιακός καθηγητής Θεάτρου K. Michael Walton “απέχει τόσο πολύ από το να είναι μία αμιγής τραγωδία, ώστε θα μπορούσε κάλλιστα να καταταχθεί σε ένα είδος κωμωδίας υψηλών προδιαγραφών”. Αυτό το καταλαβαίνει κάποιος παρακολουθώντας την παράσταση που με τόση μαεστρία σκηνοθέτησε ο μεγάλος θεατράνθρωπος **Βασίλης Παπαβασιλείου**.

Η διεισδυτική του ματιά ανέδειξε όλα τα χαρακτηριστικά της της ηρωίδας που στάθηκε “μήλον” της έριδος για τον Τρωικό Πόλεμο και μας χάρισε στιγμές αστείρευτου γέλιου, αλλά και προβληματισμού. Αντλώντας όχι από την ομηρική εκδοχή του μύθου, αλλά από αυτήν που δημιούργησε ο λυρικός ποιητής Σησίχορος, ο Ευριπίδης παρουσιάζει τον Τρωικό Πόλεμο σαν μια σφαγή χάριν ενός «ειδώλου» και όχι μιας πραγματικής γυναίκας.

Με πολύτιμο αρωγό τη συγκλονιστική μετάφραση του **Παντελή Μπουκάλα**, την ευφάνταστη σκηνογραφία και τα υψηλής αισθητικής κοστούμια του **Άγγελου Μέντης**- ο σκηνοθέτης πάτησε στην κόψη του ξυραφιού, δε φοβήθηκε να ρισκάρει και να αναδείξει όχι μόνο τις τραγικές, αλλά και τις κωμικές σκηνές, δε φοβήθηκε ακόμη και να υπερβάλει, ακόμη και να φέρει με τρόπο ευφυή το κείμενο στο σήμερα αναδεικνύοντας τον παραλογισμό και τη ματαιότητα του πολέμου.

Η Έμιλυ Κολιανδρή ως Ελένη ΚΘΒΕ

Οι ερμηνείες

Και στις δύο παραστάσεις έχουμε να κάνουμε με δύο τρομερά καλοκουρδισμένους θιάσους και άριστα ασκημένους χορούς. Οι δύο κρατικές μας σκηνές (Εθνικό και ΚΘΒΕ) σε δύο εξαιρετικές τους στιγμές με ηθοποιούς που δίνουν τον καλύτερό τους εαυτό υπηρετώντας τα αντίστοιχα σκηνοθετικά οράματα.

Εξαιρετικοί οι ηθοποιοί της Μήδειας (**Γιώργος Γλάστρας, Θανάσης Δήμου, Άνδρη Θεοδότου, Στέλιος Ιακωβίδης, Θανάσης Ισιδώρου, Σύρμω Κεκέ, Μαρία Κοσκινά, Φανή Παναγιωτίδου, Γιώργος Σαββίδης, Σταύρος Σβήγκος**), ενώ δεν μπορεί να μη θαυμάσει κανείς το υποκριτικό βάρος και βάθος των ηθοποιών του ΚΘΒΕ (**Θέμης Πάνου, Αγορίτσα Οικονόμου, Γιώργος Καύκας, Έφη Σταμούλη, Δημήτρης Κολοβός, Άγγελος Μπούρας, Δημήτρης Μορφακίδης, Χρήστος Μαστρογιαννίδης, Νικόλας Μαραγκόπουλος, Ορέστης Παλιαδέλης**).

Φωτογραφία από τη Μήδεια του Εθνικού ELINA GIOUNANLI/NOPHOTO.GR

Και οι πρωταγωνίστριες

Η Μήδεια βρήκε την ιδανική ερμηνεύτρια στο πρόσωπο της **Γαλήνης Χατζηπασχάλη**, μίας ηθοποιού με αστείρευτο ταλέντο που μπορεί να ανταποκριθεί σε όποια θεατρική αποστολή και αν της ανατεθεί. Η παρουσία της από την πρώτη στιγμή μαγνήτισε τα βλέμματα του κοινού και η σπαρταριστή της ερμηνεία μας έκανε να την αναζητούμε διαρκώς στη σκηνή.

Αυτή ωστόσο που μας ξάφνιασε ευχάριστα και έκανε την υποκριτική της υπέρβαση ήταν η **Έμιλυ Κολιανδρή** στον ρόλο της Ευριπίδειας Ελένης. Και λέμε ξάφνιασε, όχι γιατί δεν είχε δώσει μέχρι σήμερα άριστα διαπιστευτήρια στους ρόλους που ενσάρκωσε, αλλά γιατί εδώ πήγε ένα βήμα παραπέρα και κατάφερε αφενός μεν να δείξει το μέγεθος του ταλέντου της και του τραγικού και του κωμικού αφετέρου δε να συντονίσει μαγικά τα υποκριτικά με τα κινησιολογικά της μέσα.

Η μουσική

Η ζωντανή και στις δύο παραστάσεις μουσική συνέβαλε καθοριστικά στο εξαιρετικό τελικό αποτέλεσμα.

Στη **Μήδεια** του Μποστ, η πολλαπλών καταβολών μουσική σύνθεση του **Θοδωρή Οικονόμου** εκτελέστηκε άψογα από τον ίδιο και τους μουσικούς Δημήτρη Χουντή, Παρασκευά Κίτσο και Μαρία Χριστίνα Harper. Ο συνθέτης κινήθηκε με μεγάλη ευελιξία και έμπνευση ανάμεσα σε διάφορες μουσικές αποχρώσεις -ακούσαμε ήχους τζαζ, πιο

κλασικίζοντες, αλλά και αμιγώς ελληνικούς, ακόμη και τσάμικο- και το βασικότερο είναι πως όλο αυτό το συνονθύλευμα κατάφερε να το εντάξει ομαλά στο ύφος και την αισθητική της παράστασης.

Βασικός συμπρωταγωνιστής της παράστασης της Ελένης του ΚΘΒΕ η ζωντανή μουσική του **Άγγελου Τριανταφύλλου** (Γιώργος Δούσος -φλάουτο, κλαρίνο, σαξόφωνο, καβάλ, Δάνης Κουμαρτζής -κοντραμπάσο, Θωμάς Κωστούλας-κρουστά, Παύλος Μέτσιος -τρομπέτα, ηλεκτρική κιθάρα, Χάρης Παπαθανασίου-βιολί, Μανώλης Σταματιάδης-πιάνο, ακορντεόν-. Αυτή έδινε τον ρυθμό και ήταν πλήρως εναρμονισμένη με την ιλαρή ματιά της παράστασης.

Ακολουθήστε το [News247.gr](https://www.news247.gr) στο [Google News](https://www.google.com/news) και μάθετε πρώτοι όλες τις ειδήσεις